

Eräinä päivinä Pitkolassa

Anna-Mari Taipalus

Joanna Mavromichalis

Eräänä päivänä Pitkolassa

Ioanna Mavromichalis & Anna-Mari Taipalus

Eräänä päivänä Pitkolassa

© 2018 Mavromichalis Ioanna, Taipalus Anna-Mari

Kannen suunnittelu ja taitto: Anni Ringbom

Tekstin taitto: Pauliina Impo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0220-8

Sisällysluettelo

<i>Ensimmäinen luku,</i> jossa Pitkolaan saapuu uusi asukas	7
<i>Toinen luku,</i> jossa uteliaisuudella on kohtalokkaat seuraukset	13
<i>Kolmas luku,</i> jossa tytöt huomaavat, että ovat toisinaan tehokkaampia kuin poliisisedät	21
<i>Neljäs luku,</i> jossa tömistely aiheuttaa harmia	29
<i>Viides luku,</i> jossa pojat ovat kenkkuja	37
<i>Kuudes luku,</i> jossa Sikuriina keksii, että tie kolibrin luo käy vatsan kautta	43
<i>Seitsemäs luku,</i> jossa laiva on lastattu uteliaalla kuukolibrilla ja kovaäänisellä kalakaupanpitäjällä	49
<i>Kahdeksas luku,</i> jossa lattiat narisevat karmaisevalla tavalla	57
<i>Yhdeksäs luku,</i> jossa tavataan reissumies ja ehkä miljoona mustikkaa	69
<i>Kymmenes luku,</i> jossa katastrofista voi tulla puutarhajuhla	75
<i>Yhdestoista luku,</i> jossa tytöt oppivat miten kiukkuinen piski lahjotaan lauhkeammaksi	83
<i>Kahdestoista luku,</i> jossa koko kylä tuntuu olevan hukassa	89

Oletho valmis?

Ensimmäinen luku, jossa Pitkolaan saapuu uusi asukas

Syvän sinisen meren rannalla, rehevän metsän takana, huolellisesti hoidettujen peltujen laidalla sijaitsi Pitkolan kylä. Kuten missä hyvänsä vakavasti otettavassa asuinpaikassa myös Pitkolassa oli poliisiasema, kirkko, kylätalo, posti, pankki, koulu ja kirjasto sekä useita myymälöitä ja vastaanottoja erinäisiä arkisia tarpeita varten. Kaikki oleellinen ja tärkeä siis löytyi Pitkolan muurien sisäpuolelta. Verotoimisto ja muut vastenmielisen vakavat ja pakolliset rakennukset sen sijaan sijaitsivat lähimmässä kaupungissa 20 minuutin automatkan päässä.

Pikkuruisessa kyläpahasessa asui 872 kyläläistä lemmikkeineen, kotieläimineen, pihatonttuineen ja kirppuineen. Pitkolassa jokainen tunsi naapurinsa ja naapurinsa naapurit ja yleensä naapurinsa naapurin naapuritkin. Vaikka kylä oli pieni, oli se eloisampi kuin useiden suurkaupunkien kiireisimmät korttelit, siitä pitkolalaiset pitivät huolen. Kylässä järjestettiin usein erilaisia tapahtumia ja kekkereitä, eikä vain perinteisten juhlapäivien kuten joulun ja pääsiäisen kunniaksi. Eräänä vuonna pitkolalaiset juhlivat runsasta karviaismarjasatoa neljä päivää karviaiskarnevaalien merkeissä. Myös ensilumi aiheutti Pitkolassa välittömän juhlatilan joka vuosi, sattuipa se satamaan kello neljä aamuyöllä marraskuisena keskiviikkona tai keskellä joulukirkkoa.

Selkein syy Pitkolan eloisuuteen löytyi kuitenkin pitkolalaisten luonteesta. Kyläläiset olivat näes puheliasta ja aikaansaavaa sakkia ja tapasivat puuttua toistensa asioihin tuon tuosta. Eivät toki ilkeyttään, vaan koska kokivat tietävänsä ratkaisun milloin mihinkin ongelmaan. Silloin he tekivät mieliteensä hyvin selväksi. Ja mielipiteitähän pitkolalaisilla oli enemmän kuin pillereitä apteekissa. Vaikka pohjimmiltaan kyläläiset tarkoittivat vain hyvää, toistensa asioihin puuttumisesta seurasi yleensä jos jonkinmoista sotkua ja vouhotusta. Ja niin kävi tälläkin kertaa, vaikkei Sikuriina Kuivahiiva olisi sitä koskaan osannut uskoakaan.

– Yksi, kaksi, kolme... Sikuriina makasi sängyssään ja laski lampaita huoneensa katosta.

Hänen isänsä oli maalannut määkijät sinne joskus kauan sitten tytön valitettua, ettei saa unen päästä kiinni. Harvoin niistä oli apua ollut, mutta sitä Sikuriina ei isälleen halunnut tunnustaa. Hyväähän hän vain oli tarkoittanut. Kuumana elokuisena yönä paksuturkkisten otusten tuijottelu kuitenkin lähinnä lisäsi tuskaa. Sikuriina viskasi peiton sivuun ja nousi ylös. Hän nappasi kiikarit yöpöydältään ja käveli ikkunalle.

Kuu möllötti taivaalla suurena ja pyöreänä valaisten koko kylän. Sikuriina pyyhkäisi jauhovalkoiset kiharansa korvansa taakse ja asetti kiikarit nenälleen. Jospa yöllisessä Pitkolassa tapahtuisi jotain mielenkiintoista.

Valitettavasti jännitystä Pitkolalla ei ollut tarjota, sillä helle oli ottanut asiakseen lamaanuttaa koko kylän. Ketään ei näkynyt missään, lukuun ottamatta kylän lääkäriä ja psykiatria, Seppo Sepposta ja Aatos Tokkuraa, jotka viettivät jokailtaista ulkoiluhetkeään. Lääkäreillä oli kävelylenkeillään tapana keskustella erinäisistä ruumiin ja mielen tiloista, pohtia sekä murtuneiden luiden että sydämien kohtaloita. Tosin tänä iltana hekään eivät jaksaneet liikkua vaan kävivät keskustelujaan Pitkolan keskusaukiolla puiston penkillä puiden varjossa.

Sikuriina siirsi katseensa kirjaston pihan suureen vaahteraan toivoen sen alaoksalla asuvan sepelrastasperheen tarjoavan enemmän viihdykettä. Mutta turhaan. Linnut todennäköisesti vetivät sikeitä lehvistön uumenissa.

Hiljaisuuden rikkoi jostain kaukaa kantautuva auton ääni. Sikuriina nosti katseensa kiikareiden takaa ja näki taksin pöristelevän alas mäen rinnettä. Se kaarsi Kaiken Korjaamon edestä ja kääntyi Lydia-tädin pihaan.

Sikuriina nosti kiikarit takaisin nokalleen. Lydia-täti seisoj talonsa edustalla timantein koristellussa aamutakissaan. Taksikuski nousi ratin takaa, käveli auton toiselle puolelle ja avasi takaoven. Autosta astui esille Sikuriinan ikäinen tyttö. Hänellä oli ruskea polkkatukka ja punainen panta. Yllään hänellä oli punavalkoruupeinen leninki, jossa oli rusetteja ja jaloissaan työllä oli polvisukat ja punaiset kiiltonahkakengät.

Sikuriinasta tyttö vaikutti ensisilmäyksellä kovin erilaiselta kuin hän itse. Hienostuneelta. Sellaiselta, joka vietti aikansa mieluummin museossa katselemassa outoja väriläiskämaalauksia kuin vaikkapa ojassa keräämässä sammakonkutua.

Taksikuskin nostellessa tytön laukkuja auton takakontista Lydia-täti kiiruhti tervehtimään tulokasta poskisuudelmin. Mutta mitä nyt? Tyttö näytti menevän takaisin autoon. Ei vaan...hän nosti sieltä jotain. Häkin. Linnunhäkin. Linnunhäkin, jossa oli sininen lintu. Linnunhäkin, jossa oli SÄHKÖNsini-nen pikkulintu.

Sikuriina nielaisi kovaäänisesti. Voisiko se olla? Miten se olisi mahdollista? Hän tarkensi kiikareitaan. Täällä Pitkolassa? Sikuriinan sydän hakkasi niin kovaa, että korvissa humisi ja kurkkua kuristi.

Lydia-täti, tyttö ja häkki katosivat talon sisälle ja Sikuriina laski kiikarit käsistään katsettaan liikauttamatta. Tytön kasvot olivat kalpeat, kuin hän olisi nähnyt aaveen ja hänen ohimolleen muodostui hikipisara aivan tyhjästä. Hän sulki silmänsä ja odotti, että hänen rinnassaan hurjasti pomppiva sydänpoloinen rauhoittuisi hieman.

Mutta miten ihmeessä hän voisi rauhoittua? Piru vie! Eihän tässä tilanteessa kuulunutkaan olla rauhallinen! Hän avasi silmänsä ja ryntäsi kirjahyllylleen, nappasi kuluneen lintukirjan käsiinsä ja avasi sen merkityltä aukeamalta. Kyllä, totta se oli. Voi veljet! Nyt hän ei ainakaan saisi unen päästä kiinni.

Kun jotain oikein jännittävää on tapahtumaisillaan, on tärkeää olla herpaantumatta. Siksi Sikuriina kiipesi takaisin sänkyyn, asetti kätensä ristiin päänsä taakse ja jatkoi lampaiden tuijottelua. Tai oikeastaan se, mihin hän katsoi, oli täysin epäolennaista, sillä nyt ei auttanut kuin miettiä. Tuumia. Hautoa. Synnyttää ajatus. Rakentaa taktiikka. Punoa juoni. Eikä juonia punota noin vaan. Tämä erityinen juoni vaati 23 minuuttia ja 47 sekuntia syntyäkseen. Juonen toteutus tosin alkoi saman tien.

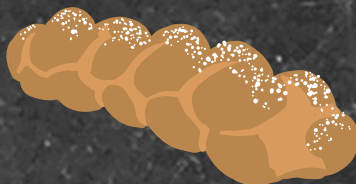
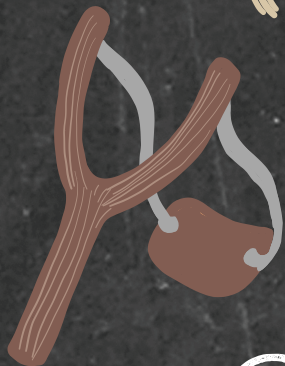
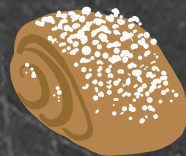
Sikuriina nousi ylös, puki päälleen, keräsi kiharansa nutturalle ja sitoi tukkansa tiukasti kiinni. Sitten hän hiipi hiljaa alakertaan hänen isänsä leipuri Kuivahiivan leipomoon.

Leipomossa oli hiiren hiljaista, mitä nyt jääkaapit hurisivat tasaisen vaimeasti. Sikuriina laittoi valot päälle, nosti porrasjakkaran leipomon keittiön nurkasta ja kipusi sen päälle. Hän kahmaisi keittiön ylähyllyltä aamiaismurot ja kiipesi takaisin alas. Sitten hän keräsi tiskipöydälle lajitelman purnukoita ja paketteja, nappasi hyllyltä kasarin ja kulhon ja ryhtyi hommiin.

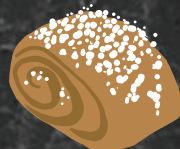
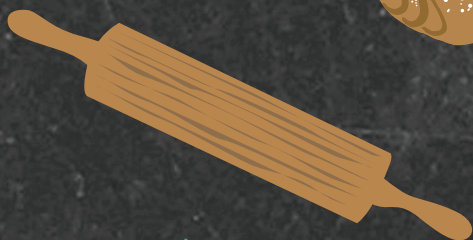
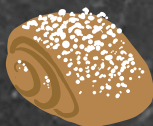
Sikuriina oli viettänyt suurimman osan elämästään Kuivahiivan leipomossa isänsä leipuri Kuivahiivan seurassa. Niinpä leipomon keittiö oli hänelle tutumpi kuin hänen omien farkkuhaalariensa taskut. Tyttö oli valmistanut

leivonnaisia pienestä pitäen, joten homma sujui muutta mutkitta ja pian Sikuriinalla oli tarjottimen verran riisisuklaanameja edessään.

– Kas noin, Sikuriina sanoi tyytyväisenä ja työnsi tarjottimen jääkaappiin. Sitten hän siivosi jälkensä, sammutti leipomosta valot ja hiipi takaisin huoneeseensa. Oli aika mennä nukkumaan. Huomisesta tulisi jännittävä päivä.

Ten pituinen se.

9 789528 002208

